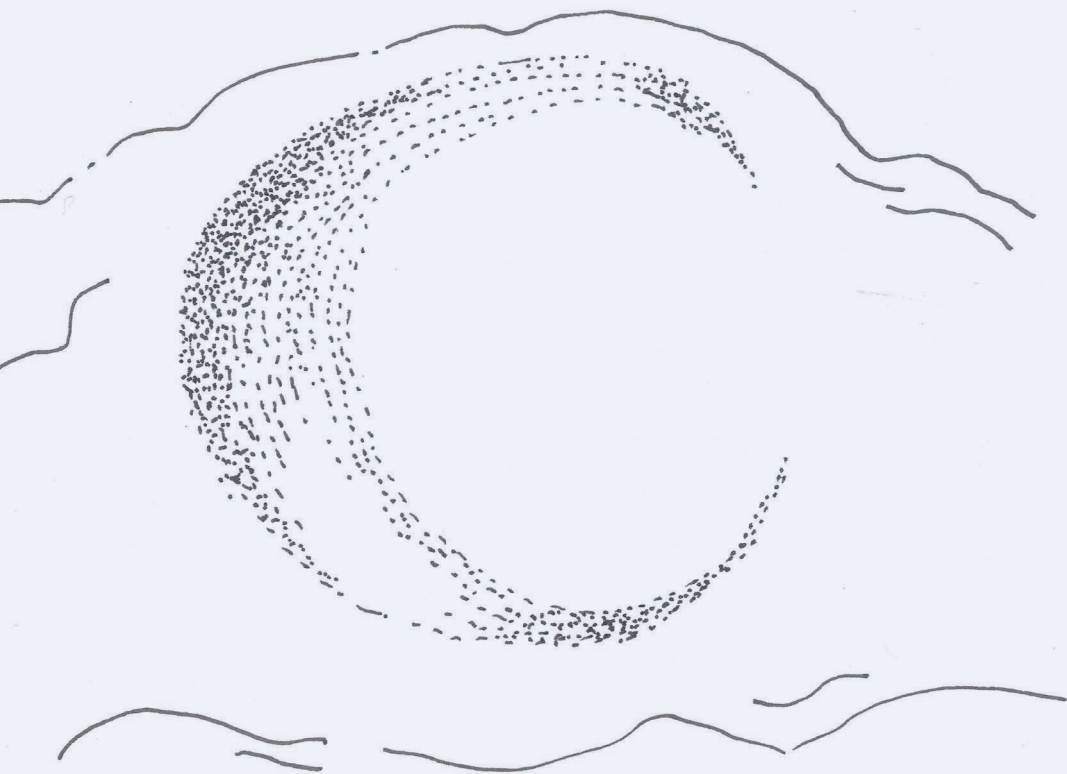

ntamo

Maikki Harjanne
AINO KUU

AINO KUU

© 2015 Maikki Harjanne

ISBN 978-952-215-614-3

ULKOASU

Make Copies

KUVAT

Maikki Harjanne

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2015

ntamo

www.ntamo.net

ntamo

Maikki Harjanne
AINO KUU

Heitti paitansa pajulle,
hamehensa haapaselle,
sukkansa sulalle maalle,
kenkänsä vesikivelle,
helmet hietarantaselle,
sormukset somerikolle.
Kivi oli kirjava selällä,
paasi kullan paistavainen:
kiistasi kivellen uia,
tahtoi paaelle paeta.
Sitte sinne saatuansa
asetaksen istumahan
kirjavaiselle kivelle,
paistavalle paaterelle:
kilahti kivi vetehen,
paasi pohjahan pakeni,
neitonen kiven keralla,
Aino paaen palleassa.
Siihenpä kana katosi,
siihen kuoli impi rukka.
Sanoi kerran kuollessansa,
virkki vielä vierressänsä:
”Menin merta kylpemähän,
sainp’ on uimahan selälle;

sinne mä, kana, katosin,
lintu, kuolin liian surman:
elköhön minun isoni
sinä ilmoisna ikänä
vetäkö ve'en kaloja
tältä suurelta selältä!

”Läksin rannalle pesohon,
menin merta kylpemähän;
sinne mä, kana, katosin,
lintu, kuolin liian surman:
elköhön minun emoni
sinä ilmoisna ikänä
panko vettä taikinahan
laajalta kotilahelta!

”Läksin rannalle pesohon,
menin merta kylpemähän;
sinne mä, kana, katosin,
lintu, kuolin liian surman:
elköhönp’ on veikkoseni
sinä ilmoisna ikänä
juottako sotaoritta
rannalta merelliseltä!

”Läksin rannalle pesohon,
menin merta kylpemähän;

sinne mä, kana, katosin,
lintu, kuolin liian surman:
elköhönp' on siskoseni
sinä ilmoisna ikänä
peskö tästä silmiänsä
kotilahen laiturilta!
Mikäli meren vesiä,
sikäli minun veriä;
mikäli meren kaloja,
sikäli minun lihoja;
mikä rannalla risuja,
se on kurjan kylkiluita;
mikä rannan heinäsiä,
se hivusta hierottua.”
Se oli surma nuoren neien,
loppu kaunihiin kanasen...

RUOSTUNUT OVI

Ennen kun Aino Kuu hyppäsi solisevan puron yli, hän arvioi sen leveyden ja syvyyden. Ainolle puro ei ollut sillaton tie, mahdoton este, vaikka olikin puroksi leveä. Se oli uteliaisuuden mittainen matka, hypyn pituinen, ihmettelyn levyinen, olihan se osa matkaa Haapasaarelle. Purossa ei ollut juurikaan vettä, vain hennon solinan verran. Mutapohjan mahdolliset iilimadot kuvottivat Ainoa, lapsuuden kesäleirin lammesta niitä oli tarttunut Ainon jalkoihin ja niskaan. Mustia limaisia verenimijöitä.

– Vaikka rohkeuteni ja vetreyteni päivät ovat menneet, us-

kon voimieni riittävän loikkaan, joka vie minut limaisen puron yli. Puron yli ohdakeniitylle. Niityn laitaan, josta näkisin paremmin haapojen valtaaman saaren ja saaressa luhistuneen talon ja oven, jonka talo on hylännyt, Aino Kuu mutisi itsekseen.

Miten hän oli puron luo tullut? Siihen oli syynä se, että suurelta tieltä Aino oli nähnyt talon katoavan vähitellen, hylkäävän ensin katon, sitten seinät, jättäen pelkän oven kivijalan päälle, Haapa-saarelle, odottamaan ripaan tarttujaa; odottamaan juuri häntä, Aino Kuuta. Ja tänään se tapahtui: Ainin uteliaisuus oli lopulta tuonut hänet peltöjen keskelle haapoja kasvavalle töyräälle luhistuvaa taloa katsomaan.

Ensin Aino oli pyöräillyt pellon laitaan. Tieltä, autonkin ikkunasta, hän oli seurannut vähitellen rapistuvan talon katoamista, muttei ollut löytänyt paikkaa johon pysäköidä, jotta voisi kävellä talolle. Siksi hän tuli tänään polkupyörällä. Oli ottanut jopa pumpun mukaansa, sillä etukumi tuppasi tyhjentymään pidemmällä matkoilla. Se oli varotoimenpide, sillä eihän hän vielä tiennyt, kuinka kauan tämä matka kestäisi. Aino Kuu jätti keltaisen polkupyöränsä niityn laitaan, siihen missä tienvarren lupiinit muuttuivat ohdakkeiksi ja ulottuivat Ainin leukaan asti. Tieltä, autonsa ikkunasta hän oli nähnyt ohdakkeet, ylväät ritarit. Välttyäkseen ohdakkeiden terävien piikkien pistoilta Aino oli pukeutut päälleen sadetakin. Ja sitten oli vain ylitettävä puro.

”Oven saranat soivat tuulella, vuodenaikaan nähden rivakassa. Oksia lenteli autojen tuulilaseihin ja pihojen juuri lakaistuille käytäville, autotalliin kynnyksille, talojen sisäänkäynneille, tukoksi kaikkien ovien sulkeutua. Siinä oli tämä talo, jota ei ollut. Mutta ovi oli ja sammaloitunut kivijalka rehevän pellon reunassa.”

Rakastetun lastenkirjailijan, runoilijan (*Koska*, 2013)

ja fantasiaprosain (*Riesa*, 2014)

kertomus vie lukijan myyttien, historian, muistin ja
sattumien arvoituksiin.

